

Sag C-565/18

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

6. september 2018

Forelæggende ret:

Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia / Italien

Afgørelse af:

2. juli 2018

Appellant:

Société Générale S.A.

Indstævnt:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio
Contenzioso

COMMISSIONE TRIBUTARIA REGIONALE

[PER LA] **LOMBARDIA** (retten i første instans i skatte- og afgiftsretlige sager i
regionen Lombardiet) [udelades]

har afsagt følgende

KENDELSE

- vedrørende appel nr.17/2017
- i appelsagen til prøvelse af dom [udelades] afsagt af Commissione Tributaria Provinciale di MILANO (retten i første instans i skatte- og afgiftsretlige sager i provinsen Milano, herefter »CTP«)

mod:

[AGENZIA DELLE ENTRATE –] DIREZIONE REGIONALE LOMBARDIA
UFFICIO CONTENZIOSO (skattemyndigheden – det regionale direktorat i
Lombardiet – kontoret for tvister)

iværksat af appellant:

SOCIÉTÉ GÉNÉRALE S.A.

[udelades]

[Org. s. 2]

[udelades]

Anfægtede retsakter:

AFSLAG PÅ TILBAGEBETALING NR. [udelades] AF 1. AUGUST 2014

[Org. s. 3]

[udelades]

SAGSFORLØB

[udelades]

[udelades]

Faktiske omstændigheder:

1) Den 28. marts 2014 indgav SOCIÉTÉ GÉNÉRALE S.A., udenlandsk cvr-nummer FR 27552120222, med vedtægtsmæssigt hjemsted i Paris (Frankrig) [udelades], gennem sin italienske filial med fast driftssted i Milano (Italien) [udelades], angivelse vedrørende afgiften på finansielle transaktioner, den såkaldte »*Financial Transaction Tax (FTT)*«, som i den italienske retsorden fastlægges og reguleres i artikel 1, stk. 491-500, i lov nr. 228 af 24. december 2012 (Legge di Stabilità 2013, finansloven for 2013) samt i det ministerielle gennemførelsesdekret af 21. februar 2013, som senere ændret ved det ministerielle dekret af 16. september 2013.

2) Af nævnte angivelse – vedrørende finansielle transaktioner, som det franske moderselskab gennemførte i afgiftsåret 2013 på afledte finansielle instrumenter – fremgik en skyldig afgift i henhold til artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012 på i alt 55 207,00 EUR, svarende til de i afgiftens referenceperiode indbetalte beløb.

3) Den 1. august 2014 indgav den italienske filial på vegne af moderselskabet til Agenzia delle Entrate (skattemyndigheden) anmodning om tilbagebetaling af de indbetalte beløb med den begrundelse, at bestemmelsen om afgiften på finansielle transaktioner på »afledte« instrumenter er forfatningsstridig for så vidt angår den del, hvor det fastsættes, at afgiften finder anvendelse, når udstederen af det afledte instruments underliggende værdipapir har hjemsted i Italien, idet den omhandlede bestemmelse strider mod princippet om formel ligestilling og princippet om bidragsevne ifølge henholdsvis artikel 3 og 53 i **[org. s. 4]** den

italienske forfatning samt udgør en tilsidesættelse af folkeretlig sædvaneret, som i medfør af forfatningens artikel 10 har relevans i det italienske forfatningsretlige system; til støtte for sin anmodning om tilbagebetaling gjorde selskabet endvidere gældende, at den omhandlede italienske bestemmelse er i strid med EU-retten, og navnlig artikel 18, 56 og 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

4) Eftersom Agenzia delle Entrate ikke traf afgørelse inden 90 dage fra indgivelsen af anmodningen om tilbagebetaling, indgav det afgiftspligtige selskab den 28. januar 2015, inden den lovbestedte frist, klage over det stiltiende afslag ved CTP med påstand om, at Agenzia delle Entrate skulle tilpligtes at tilbagebetale den betalte afgift, idet selskabet fremsatte samme argumenter som i anmodningen om tilbagebetaling og nedlagde påstand om bl.a. følgende: a) Sagen udsættes, og et spørgsmål om forfatningsstridighed forelægges Corte Costituzionale (forfatningsdomstol), og navnlig hvorvidt artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012 er i strid med forfatningens artikel 3 og 53; b) der ses bort fra den omhandlede italienske bestemmelse, fordi den er i strid med artikel 18 TEUF, 56 TEUF og 63 TEUF; subsidiært udsættes sagen, og et præjudicielt spørgsmål forelægges Domstolen i kraft af princippet om ensartet anvendelse af EU-retten, og navnlig: *[»]Er artikel 18 TEUF, 56 TEUF og 63 TEUF til hinder for en national bestemmelse, hvormed finansielle transaktioner pålægges en afgift, blot fordi transaktionerne vedrører et afledt instrument baseret på et værdipapir udstedt af et hjemmehørende selskab?«*; c) sagen udsættes, og et spørgsmål om forfatningsstridighed forelægges Corte Costituzionale, og navnlig hvorvidt artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012 er i strid med forfatningen som følge af modstrid med princippet om statens fiskale suverænitet og afgiftens territorialprincip, der er iboende i folkeretten og i fællesskabsretten og derfor i medfør af forfatningens artikel 10, stk. 1, har relevans i det italienske forfatningsretlige system.

5) Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia gav møde og nedlagde påstand om frifindelse, idet skattemyndigheden anfægtede selskabets argumenter og understregede, at både afslaget og den bestemmelse, hvormed den omhandlede afgift blev indført, er lovlige, hvis der tages højde for, at der foreligger en objektiv og faktisk tilknytning mellem de afgiftsbelagte afledte instrumenter og den italienske retsorden, såfremt det afledte instruments underliggende værdipapir, som i det foreliggende tilfælde, er udstedt af et hjemmehørende selskab.

[Org. s. 5]

6) Med dom nr. 4334/16 indleveret den 17. maj 2016 frifandt CTP skattemyndigheden, idet retten til forskel fra det afgiftspligtige selskabs argumenter fandt det fuldt lovligt at indføre en afgift på transaktioner på afledte instrumenter, hvis underliggende værdipapir er udstedt af et i Italien hjemmehørende selskab, fordi den lovgivningsmæssige henvisning til hjemstedet for udstederen af det underliggende værdipapir ifølge CTP er tilstrækkelig til at udgøre en alvorlig, faktisk og objektiv tilknytning af økonomisk karakter mellem

den afgiftsudløsende begivenhed, der er udtryk for bidragsevne ifølge forfatningens artikel 53, dvs. handel med et afledt instrument, og den italienske stat.

7) Efter CTP's opfattelse foreligger således i det væsentlige ingen tilsidesættelse af princippet om formel ligestilling ifølge forfatningens artikel 3, hvis man tager højde for den uløselige sammenhæng mellem værdien af det underliggende værdipapir og værdien af det afledte instrument, der udtrykkes af det afledte instruments afkast, og på baggrund af hvilken – som anført af skattemyndigheden og bemærket af CTP – det er muligt at gennemføre handel med afledte instrumenter i stedet for direkte handel med deres underliggende værdipapirer, således at afgiftsfritagelse for finansielle transaktioner på afledte instrumenter (selv om disse giver udtryk for bidragsevne og har objektiv tilknytning til den italienske retsorden) ville medføre afgiftsunddragelse for aktører på de finansielle markeder og åbenlyst forårsage tab for statskassen.

8) CTP fandt ikke, at der foreligger tilsidesættelse af hverken fællesskabsretten, idet der ikke anvendes forskellige afgiftsordninger på afgiftspligtige personer hjemmehørende i Italien og i andre medlemsstater, eller af det folkeretlige princip om andre staters fiskale suverænitet og afgiftens territorialitet, på grund af den førnævnte tilknytning mellem den afgiftsudløsende begivenhed og den italienske stat, og idet andre staters lovgivningsmæssige beføjelser ikke påvirkes på nogen måde.

9) Det afgiftspligtige selskab har iværksat appel til prøvelse af CTP's afgørelse og anført samme argumenter og indsigelser samt nedlagt samme påstande som i første instans, og navnlig – ved fuldstændig ændring af den appellerede dom – principalt at den betalte afgift på finansielle transaktioner tilbagebetales, idet artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012 fortolkes i overensstemmelse med forfatningen, og subsidiært at sagen udsættes, og der rejses et spørgsmål om forfatningsstridighed, og navnlig hvorvidt den omhandlede bestemmelse er i strid med forfatningens artikel 3 og 53 samt det folkeretlige princip om statens fiskale suverænitet og afgiftens territorialitet, **[org. s. 6]** der i medfør af forfatningens artikel 10 har relevans i retsordenen; appellant anmodede også om, at sagen forelægges Domstolen med hensyn til modstrid med artikel 18 TEUF, 56 TEUF og 63 TEUF.

10) Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia har indgivet svarskrift og i sine modargumenter anfægtet samtlige anbringender fra det afgiftspligtige selskab samt nedlagt påstand om, at den appellerede dom stadfæstes.

[National procedure]

[Udelades]

BEGRUNDELSE

Kort redegørelse for de faktiske omstændigheder og retlige bemærkninger til grund for herværende afgørelse i henhold til artikel 36, stk. 2, nr. 4, i lovdekret nr. 546/92

I dag har dommerkollegiet [udelades] ved lukket retsmøde truffet den i domskonklusionen gengivne afgørelse.

Retlige bemærkninger:

11) Dommerkollegiet bemærker, at afgiften på finansielle transaktioner i henhold til artikel 1, stk. 491-500, i lov nr. 228/2012, er blevet indført med det formål at opnå bidrag til de offentlige udgifter fra de personer, der på de respektive markeder gennemfører transaktioner på finansielle instrumenter, som har tilknytning til den italienske stats territorium.

12) I medfør af den nævnte lovs artikel 1, stk. 491, suppleret af de respektive definitioner i artikel 1 i det ministerielle dekret af 21. februar 2013 og af den førstnævnte artikels stk. 494, **[org. s. 7]** skal denne afgift svares af modtageren af ejendomsretten til aktier og andre finansielle udbytterettigheder udstedt af selskaber, der er hjemmehørende i Italien, samt til værdipapirer, som repræsenterer de førnævnte instrumenter, uanset hjemstedet for den person, som udsteder det repræsentative værdipapir, dog – som anført – forudsat at det repræsentative værdipapir er udstedt af et i Italien hjemmehørende selskab, og afgiftens beløb fastlægges proportionalt med transaktionens værdi ved anvendelse af en differentieret afgiftssats på grundlag af den markedstype, hvor transaktionen finder sted.

13) Den nævnte bestemmelse er også suppleret af artikel 2 i det ministerielle dekret af 21. februar 2013, som foreskriver: *»Hjemstedet fastlægges på grundlag af det vedtægtsmæssige hjemsted. Afgiften pålægges også overdragelse af ejendomsretten til repræsentative værdipapirer, uanset hvor værdipapirets udsteder har hjemsted, og uanset hvor aftalen indgås.«*

14) Samme afgift – selv om den fastlægges efter en anden metode, nærmere bestemt som et fast beløb, der stiger på baggrund af transaktionernes værdiinterval og varierer ud fra arten af det handlede instrument og aftalens værdi – skal i medfør af stk. 492 og 494 i den nævnte artikel også svares af begge aftaleparter med hensyn til: *»transaktioner på afledte finansielle instrumenter, der er nævnt i artikel 1, stk. 3, i lovdekret nr. 58 af 24. februar 1998, med ændringer, hvis underliggende værdipapir fortrinsvis udgøres af et eller flere finansielle instrumenter, der er nævnt i stk. 491, eller hvis værdi fortrinsvis afhænger af et eller flere finansielle instrumenter, der er nævnt i samme stykke, samt transaktioner på de i artikel 1, stk. 1a, litra c) og d), i samme lovdekret nævnte værdipapirer, som giver mulighed for at erhverve eller sælge fortrinsvis et eller flere finansielle instrumenter, der er nævnt i stk. 491, eller som medfører en kontant afregning fastlagt fortrinsvis på grundlag af et eller flere finansielle*

instrumenter, der er nævnt i foregående stykke, herunder warrants, covered warrants og certificates» (jf. artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012).

15) Den nævnte bestemmelse, som er genstand for appellantens klagepunkter i den foreliggende sag, foreskriver: *»Afgiften er skyldig, uanset hvor transaktionen indgås, og uanset i hvilken stat aftaleparterne er hjemmehørende«* (jf. artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012), hvilket bekræfter lovgivers hensigt om at anvende afgiften på overdragelsen i sig selv.

16) En lignende vending findes i øvrigt i stk. 491, således at den lovgivningsmæssige parallelitet mellem de to afgiftsmæssige situationer er åbenlys.

[Org. s. 8]

17) For fuldstændighedens skyld præciseres, at stk. 495 i den omhandlede bestemmelse yderligere fastlægger en tredje afgiftsmæssig situation med hensyn til afgiften på finansielle transaktioner, [idet] *»transaktioner gennemført på det italienske finansielle marked pålægges en afgift på højfrekvenshandel med de i stk. 491 og 492 nævnte finansielle instrumenter«*.

17a) Imidlertid omfattes situationen i artikel 1, stk. 495, i lov nr. 228/2012 ikke direkte af den specifikke genstand for den foreliggende sag.

17b) Det afgiftspligtige selskabs klagepunkter koncentrerer sig nemlig om de i stk. 491 og 492 nævnte situationer i kraft af deres indbyrdes symmetri, fordi begge er kendetegnet dels ved forekomsten af tilknytning til den italienske retsorden i form af hjemstedet i Italien for udstederne af de i stk. 491 nævnte finansielle instrumenter, dels omvendt af den omstændighed, at den stat, hvor transaktionens aftaleparter er hjemmehørende, savner betydning med hensyn til afgiftspligten.

18) Det afgiftspligtige selskab mener i særdeleshed, at tilknytningen til den italienske retsorden ifølge artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012, hvorefter afgift skal svares af transaktioner på afledte instrumenter, ikke er forenelig med det forfatningsmæssige princip i forfatningens artikel 53, ifølge hvilken skatter og afgifter i Italien skal betales på grundlag af den i staten udtrykte bidragsevne, således at personer, som er det nationale samfund helt uvedkommende, ikke kan omfattes af afgiftspligten.

19) Det afgiftspligtige selskab rejser nemlig spørgsmålet om, hvilken bidragsevne der kan udtrykkes, som i den foreliggende situation, af en ikke-hjemmehørende person, der på et udenlandsk marked gennemfører handel med et afledt instrument udstedt af en ikke-hjemmehørende person og hvis underliggende værdipapir er udstedt af et italiensk selskab: ved transaktioner i et sådant tilfælde udtrykkes ingen formue i Italien [udelades].

18) Appellanten har således gjort gældende, at transaktioner på afledte instrumenter, der ligner de af appellanten gennemførte, ikke giver udtryk for bidragsevne, hvorfor lovgiver ved artikel 1, stk. 491 og 492, i lov nr. 228/2012 har underlagt forskellige situationer en identisk »afgiftsmekanisme« (s. 16 i appelskriftet), hvilket udgør en tilsidesættelse af princippet om formel ligestilling ifølge forfatningens artikel 3.

[Org. s. 9]

19) Det afgiftspligtige selskabs argument om, at den omhandlede bestemmelse åbenlyst er i strid med forfatningens artikel 3 og 53, kan ifølge retten ikke tiltrædes.

20) I denne sammenhæng bemærkes, at lovgiver som bekendt i medfør af forfatningens artikel 53 kan indføre afgift på transaktioner med økonomisk indhold, der udgør et direkte eller indirekte udtryk for formue, som har tilknytning til det italienske territorium og/eller den italienske retsorden: eksistensen af en sådan tilknytning bevirker, at den pågældende person – også hvis ikke-hjemmehørende – har en solidarisk pligt til at bidrage til de nationale offentlige udgifter henset til den således udtrykte bidragsevne.

21) I det foreliggende tilfælde og i de artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012 omhandlede situationer kan den afgiftsudløsende begivenhed, der giver udtryk for bidragsevne, effektivt konstateres i finansielle transaktioner på afledte instrumenter, hvis underliggende værdipapir er udstedt af en person, som er hjemmehørende i Italien.

22) Disse transaktioner har nemlig en tilknytning til det italienske territorium og/eller den italienske retsorden, som helt ligner tilknytningen i situationerne i den nævnte artikels stk. 491: På samme måde som enhver, der – uanset om vedkommende er hjemmehørende i eller uden for det italienske territorium – ved gennemførelse af transaktioner med de i artikel 1, stk. 491, i lov nr. 228/2012 nævnte værdipapirer udnytter en værdi, som kun eksisterer i det omfang, den italienske retsorden eksisterer, og Italien fungerer i egenskab af udstedelsesstat for de handlede værdipapirer (eller de af de handlede værdipapirer repræsenterede instrumenter), således drager enhver, der gennemfører transaktioner på afledte instrumenter, hvis underliggende værdipapirer er udstedt af italienske selskaber, fordel af en værdi, som strengt og nødvendigvis afhænger af et værdipapir, hvis eksistens afhænger af eksistensen af den italienske retsorden, der regulerer udstedelsen af det nævnte værdipapir.

23) Med andre ord kan der ikke næres tvivl om, dels at det pågældende afledte instrument, selv om det kan omsættes selvstændigt i forhold til det underliggende værdipapir, kun eksisterer og kan værdisættes i det omfang, de handlede værdipapirer (eller de af de handlede værdipapirer repræsenterede instrumenter) anerkendes af den italienske retsorden med Italien som udstedelsesstat, dels at

værdien af det afledte instrument nødvendigvis afhænger af det nævnte værdipapir på grundlag af matematiske relationer.

24) Det er derfor korrekt at antage, at der med hensyn til transaktioner på »afledte« finansielle instrumenter som omhandlet i artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012 lige så vel som med hensyn til de værdipapirer, der er nævnt i artikel 1, stk. 491, i lov nr. 228/2012, **[org. s. 10]** foreligger en uløselig – konkret og verificerbar – økonomisk tilknytning mellem det finansielle instrument og den italienske retsorden, og dermed mellem transaktionen – som udgør den afgiftsudløsende begivenhed i det omfang, den giver udtryk for bidragsevne – og den italienske retsorden, uanset hvor transaktionen indgås, og i hvilken stat aftaleparterne er hjemmehørende, således at transaktionen altså ikke kan opfattes som det nationale samfund »uvedkommende«, selv ikke hvis den gennemføres uden for det italienske territorium af personer, som ikke er hjemmehørende i Italien.

25) Ud fra dette perspektiv er retten af den opfattelse, at også forfatningens artikel 3 er overholdt, idet der med hensyn til udtryk for bidragsevne ikke er nogen iboende forskel mellem de transaktioner, som omhandles i henholdsvis artikel 1, stk. 491, og artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012.

26) Appellanten har dog gjort gældende, at den omhandlede bestemmelse kan underminere EU's indre marked, fordi den indfører elementer af diskrimination skjult i en afgiftsmekanisme, der efter appellants opfattelse kun tilsyneladende er ensartet for hjemmehørende og ikke-hjemmehørende afgiftspligtige personer, hvilket medfører, at artikel 1, stk. 492, i lov nr. 221/2012 er i strid med artikel 18 TEUF, hvorefter *»al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, [er] forbudt«*.

27) Anvendelsen af afgiften på finansielle transaktioner også på transaktioner gennemført af ikke-hjemmehørende personer, selv gennem ikke-hjemmehørende mellemmand, blot fordi transaktionen vedrører afledte instrumenter, hvis underliggende værdipapir er udstedt af et italiensk selskab, medfører ifølge det afgiftspligtige selskab en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser, som er forbudt i henhold til artikel 56, stk. 1, TEUF, der foreskriver: *»Inden for rammerne af nedennævnte bestemmelser er der forbud mod restriktioner, der hindrer fri udveksling af tjenesteydelser inden for Unionen, for så vidt angår statsborgere i medlemsstaterne, der er bosat i en anden medlemsstat end modtageren af den pågældende ydelse.«*

28) Såvel anvendelsen af afgiften som indførelsen af supplerende administrative og angivelsesmæssige forpligtelser, som udgør et middel til opkrævning af afgiften (dvs. ekstrapolering af de enkelte transaktioner på afledte instrumenter, hvis underliggende værdipapir er udstedt af personer, som er hjemmehørende i Italien, fra den samlede volumen af gennemførte transaktioner; førelse af et register; indgivelse af angivelse), indebærer med andre ord ulemper for eller gør formidling af afledte instrumenter mindre tiltrækkende for **[org. s. 11]** ikke-

hjemmehørende mellemmand i forhold til hjemmehørende mellemmand, hvilket reelt udgør en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser, som er forbudt i henhold til TEUF, og hvilket i endnu højere grad har relevans i tilfælde af, at en mellemmand er hjemmehørende i en anden stat end den, hvor modtageren af tjenesteydelsen er hjemmehørende.

29) Den omhandlede afgift på overdragelse af afledte instrumenter, sammen med de relaterede administrative og angivelsesmæssige forpligtelser, bevirker derfor ifølge appellanten en hindring for adgang til markedet for afledte instrumenter, hvis underliggende værdipapir er udstedt af et italiensk selskab, og har – idet den gør formidling af disse afledte instrumenter mindre tiltrækkende – en afskrækkende virkning for både udbud og efterspørgsel af tilsvarende produkter.

30) Til støtte for sit standpunkt har appellanten påberåbt sig Domstolens praksis, nærmere bestemt: dom af 26. juni 2003, C-422/01, *Skandia og Ramstedt*, præmis 28, dom af 5. juli 2012, C-318/10, *SIAT*, præmis 19 og 28, dom af 15. maj 1997, C-250/95, *Futura*, samt – hvad angår tilsidesættelse af traktaten selv i tilfælde af en restriktion af ringe rækkevidde eller af mindre betydning for en grundlæggende frihed – dom af 18. oktober 2012, C-498/10, *X NV*, præmis 30, dom af 1. juli 2010, C-233/09, *Dijkman [og Dijkman-Lavaleije]*, præmis 42, dom af 14. december 2006, C-170/05, *Denkavit Internationaal [og Denkavit France]*, præmis 50, dom af 11. marts 2004, C-9/02, *De Lasteyrie du Saillant*, præmis 43, og dom af 15. februar 2000, C-34/98, *Kommissionen mod Frankrig*, præmis 49.

31) Appellanten mener endvidere, at anvendelsen af afgiften i henhold til artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012 på transaktioner på afledte instrumenter, hvis underliggende værdipapirer er italienske, er i åbenlys modstrid med artikel 63 TEUF vedrørende kapitalbevægelser og betalinger, der foreskriver, at »[...] alle restriktioner for kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne indbyrdes [er] forbudt«, samt at »alle restriktioner for betalinger mellem medlemsstaterne indbyrdes [er] forbudt«.

32) Modstriden med den førnævnte bestemmelse i traktaten foreligger som følge af afgiftsbestemmelsens afskrækkende virkning, fordi artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012 kan afholde aktører hjemmehørende i andre stater end Italien fra at investere i afledte instrumenter, uanset hvor de udstedes og overdrages, såfremt deres underliggende værdipapirer er italienske.

33) Vedrørende dette emne har appellanten påberåbt sig Domstolens dom af 13. marts 2014, C-375/12, *Bouanich*, præmis 43, som har fastslået forbuddet mod at træffe sådanne nationale foranstaltninger, som »kan afholde ikke-hjemmehørende personer fra at foretage investeringer [org. s. 12] i en medlemsstat, eller sådanne, der kan afholde personer, der er hjemmehørende i denne medlemsstat, fra at foretage investeringer i andre stater«.

34) Herværende Commissione ønsker derfor oplyst – med henvisning til det særlige omhandlede tilfælde af finansielle transaktioner på afledte instrumenter, hvis underliggende værdipapir er udstedt af et italiensk selskab, og som ikke-hjemmehørende personer har gennemført gennem ikke-hjemmehørende mellemmand – hvorvidt det er foreneligt med de fællesskabsretlige principper at anvende en afgift på finansielle transaktioner, der skal svares af transaktionernes aftaleparter, og at indføre administrative og angivelsesmæssige forpligtelser, som skal opfyldes inden betaling af afgiften, såfremt der tages højde for, at finansielle transaktioner på værdipapirer udstedt af italienske selskaber og gennemført af italienske eller udenlandske personer, også pålægges en lignende afgift, der skal svares af modtageren af ejendomsretten til finansielle instrumenter, uanset i hvilken stat mellemmanden er hjemmehørende.

35) Selv om der tilsyneladende ikke foreligger forskelsbehandling med hensyn til den afgiftsmæssige behandling i henhold til artikel 1, stk. 491 og 492, i lov nr. 228/2012, og på trods af, at retten ikke deler appellantens argument om manglende territorial tilknytning mellem afgiften i henhold til artikel 1, stk. 492, i lov nr. 228/2012, som blev pålagt det afgiftspligtige selskab, og den italienske retsorden, finder herværende Commissione det nødvendigt at forelægge sagen for Domstolen, idet der på grundlag af det afgiftspligtige selskabs argumenter, som anført og beskrevet ovenfor, næres tvivl om den korrekte fortolkning af EU-retten, og især hvorvidt den bestemmelse, som har indført afgiften på finansielle transaktioner, er forenelig med artikel 18 TEUF, 56 TEUF og 63 TEUF.

KONKLUSION

I henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) afsiger Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia, Første Afdeling,

[Org. s. 13]

KENDELSE

om præjudiciel forelæggelse

af følgende spørgsmål for Domstolen i medfør af artikel 19, stk. 3, litra b), i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

»Er artikel 18 TEUF, 56 TEUF og 63 TEUF til hinder for en national bestemmelse, hvormed finansielle transaktioner, uanset i hvilken stat de finansielle aktører og mellemmand er hjemmehørende, pålægges en afgift, der skal svares af transaktionens aftaleparter og som svarer til et fast beløb, der stiger på baggrund af transaktionens værdiinterval og varierer ud fra arten af det handlede instrument og aftalens værdi, og som er skyldig, fordi de afgiftspligtige transaktioner vedrører handel med et afledt instrument

baseret på et værdipapir udstedt af et selskab, som er hjemmehørende i den stat, som har indført afgiften?»

[Udelades]

Sagen udsættes

på Domstolens afgørelse.

Det bestemmes,

at herværende kendelse fremsendes til Domstolens Justitskontor, [udelades]

[udelades] Milano, [udelades] den 2. juli 2018

ARBEJDSDOKUMENT